

Essy-li spěwał,
Bilnje dželał,
Strowja cze
Eswójbny statot,
A twój šwjatot
Eradny je.

Sa staw spróznj
Naposj móznj
Lubosć ma;
Bóh pak šwěrnj
Pšches spat měrnj
Čerštwosć da.

Nječ ty spěwa,č,
Eswěrnje dželašć
Wšćědne dnj;
Džeń pak šwjaty,
Dusći daty,
Wotpoczń ty.

S njebješ mana
Nječ czi šmana
Žiwosć je;
Žiwa woda,
Kž Bóh poda,
Wotšćew cze!

F.

Szerbiske njedzelske łopjena.

Wudawa šo kóždu šobotu w Smolerjez knižiczišćezěni w Budyšćinje a je tam ša šćtwórtlětnu pšchedplatu 40 np. dostacž.

21. njedzela po šwj. Trojizny.

Šap. št. 24, 10.—16.

Šawola šu pšched bohodom Felixom wobšćoržili. Wón drje w šwjastach pšched šudnišćim stolom šteji a tola šo njeboji. Wón je šnutšćownje šwobodny. Duž šo šměrom šamolwjuje a šćóržby wróćo pokasuje. Wón móže šměrom šwoju šańdženosć wotkryć. Wón ma šwědomnje bješ poroka. To jeho pošylnja, šo wón tež šćošćtne do pšćichoda hlada. Šćt. 15.

Š Šawoleje šakitanšćeje rěćze pošnajmy hódnosć dobreho šwědomnja.

1. Wono dawa měr w pohladanju do šańdženosće.
2. Wono dawa móž w načawšćach něćzišćeho czaša.
3. Wono dawa nadžiju pšći wuhladže do pšćichoda.

1. Krašny dar žiwjenja je šwědomnje bješ poroka. Čzim žalostnišće je šće šwědomnje. Šćtóz ma šće šwědomnje, žaneho měra njenamaka. Šćhorla IV., kotryž w žalostnej Šartromowej nožy Šwangelšćich šćónzowacž da, šćwawe wopory jako šćžen pšćed šobu widžesće a wone wšćudžom ša nim džěchu. Šćelšći wohen we wutrobje šo wuhakšnyć njeda. Šćak žyle hinasći Šawol pšćed Felixom. Šćertulluš, pošćlanž Židow, bješće jeho cžěžko wobšćoržil. Šćle Šawol šo njeboji. Šćeho šwědomnje da jemu měrnemu bješ. Duž móže wšćo najšćhroblšćo wupowjedacž. Wón je najšćěpšće šćwojich šćobucžłowjekow šćajnje we woczomaj měl. Šćměšćt je pješća cžinił a je tola pošćol měra był. Šćempl je pješća wotšćwjećowal a tola je do Šćerusałama

pšćišćol šo modlicž. „Woni njemóža to dowješć, cžehož dla něćt na mnje šćorža.“ Šćdnyž hłóšć we wutrobje tebję njewobšćorži, móžesć š měrom bješ. Šćo by tak šćměrom bješ mohł, dyrbišć šo prózowacž, šćwědomnje bješ poroka mēcž. Dyrbišć šo prózowacž, pšćed cžłowjekami dobre mjeno mēcž. Šćdnyž pak czi njerošymja, dyrbišć to šćměrom pšćhecžerpjeć. Šćedny je, kiž wšćitko widži. Dobre šćwědomnje je dobry šćakłowecžt. To móžesć šćměrom wušćnyć, hdyž š dobrym šćwědomnjom do šańdženosće hladašć. Šćarajmy šo, šo mohli prajicž: „Nasć trošćt je, šo mamy dobre šćwědomnje.

2. Šće šćwědomnje tež cžłowjeka nješćmaneho cžini, něšćto hódne šćutkowacž. To je kaž žentnaršćka cžęža, kiž cžłowjeka šćadžęwa, šćwoje možy prawje načojicž. Wšći najmjensćim hibanju šo cžłowjek šćróži. Wono cžęri do šćadwělowanja. Pohladajmy pak na Šćawola! Šćak wutrajnje wón w šćwojim powołanju džęla! Šćak rycžęřšćy džę wón pšćes cžakšny cžęrpjenja! Šćak šćmujity wón džęnšća pšćed nami šćteji! Šćšamo w šćudnišćej šćali wón šćwoje wušćokę powołanje nješćabnywa, šo dyrbi šćwědł Šćhryšćušćowny bješ, a wušćnawa, šo šćišćesćžijansćwo žana šćetta nješće, ale dopjelnjenje šćlubjenjom šćareho šćluba. Dobre šćwědomnje je žórlo jeho možy. Čžesć-li w powołanju prawu šćylnosć mēcž, próžuj šo šćwědomnje bješ poroka mēcž. To je dobre wasćnje, šo šćišćesćžijenjo, prjedy hacž cžęžći pucž žiwjenja nastupja, šćBožemu bliđu du. Šćdnyž šćy pšćes Šćhryšćušćowu šćrej wucžišćęžny, cžujesć nomu móž, šćwoje powołanje šćnowej radošću dopjelnicž. Džęřž šćwoje šćwědomnje w možy wěry cžiste, potom móžesć wješćele šćhěrlišće

spěwacž, hdyž druhy skorža. Tule mōz my wšchitzy trjebamy. Ty prajiš: Kaž je mōžno, mērne ſwědomnje mēcž, hdyž ſmy wšchitzy hrěšnižy? My mamy tola wšchitzy teho Sbožnika, kiž našču wutrobu wučiščuje wot wšchitkich hrěchow, a w nim mōžemy mēcž ſwědomnje bjes poroka.

3. ſcht. 15. To pokasuje na poſlednje ſudženje, hdyž budže ſylniſchi na ſudniſkim ſtole ſedžecž hacž tōn bohōt, mjenujzy tōn, kotremuž je data wšchitka mōz w njebjeſach a na ſemi. Pawoł w nadžiji hlada na tōn džen. O kaſ derje jemu! Hdyž tale rōža w naškej wutrobje kče, potom ſtroſchtne ſwoju drōhu čehnjemy. Wona paſ ſakčewa tam, hdyž je ſwědomnje bjes poroka. Duž prózujmy ſo po pſchikladže Pawoła, ſo bychmy mēli ſwědomnje bjes poroka pſched Bohom a pſched nim ſtejecž mohli jačo či prawi, kotſiž doſtanu wēcžnu ſbožnoſčž. Samjeſ.

Naſyma prěduje ſachodnoſčž.

Njany počaſ ſo na wotkhad hotuje. Poſlednje ſlōncžne dny, kiž naſymje wotſachu, ſpěšnje wotebjeraju; khlōdniſche wětry ſaduwayu; ſlōborny mrōs wobčahuje poſdne ranje, čžemna mħla pſchikrywa wječzor. Pſchiroda ſo ſwōj ſwjedženiſki ſchat ſlōta; wuhajcha ſwoje barby; dawa ſebi ſčžerpliwje poſlednje plody bradž, kotrež hiſčje jačo ſbytki bohacžc kryteho blida wyſche wotſachu; pſchewoſtaja tlaču, ſchtož čžlowjeſ i jejneje ſčžedriweje ruſi wſacž ſazpi abo ſapomni. Trawa wjadnje; kwětki wotpaduja; liſčje, kotrež ſchto my lēpa a ſahrodow debjeſche, je wětrow hra. Pſtačžina pod njebjeſami wottal čehnje, ſtadla ſwoje paſtwiſčžca wopuſčžuja. Na nēmnych honach je wjeſele pſcheſtało, a wyſtanje wjeſelnych wotpocžuje. Kraj je hoły a puſty; kolowokoło leži rjane nalēcžo, w tyſkaz roſpadantach roſlemjene a ſahubjene. Mōžy lēta ſo minu; pſchezo pomalſcho to žiwjenje pufoze, kiž ſo pſcheſ ſwět wuliwaſche. Mjell ſmjercže dale bóle wokoło ſebje pſchima, a ſlōncžnje je wſchudže čžicho kaž pſchi kaſčču ſemrjeteho.

Tač ſo pſched naſchimaž wocžomaj ličžba dnjow dopjelnja. Žene lēto po druhim wožiwja a ſažo wotemrēwa. My njeſamōžemy je ani ſdžeržecž, ani podlěſchicž. Šhromadžowacž mōžemy ſemine plody pod wěſtu tſěchu ſa čžaſ njeplōdneje ſymy; ale ſo lēta wotžal khwataju, ſo kōžde je ſwojim wotkhadom džel naſcheho žiwjenja ſobu woſmje: pſchecžiwō temu njepomha žane pſchecže, žana próſtwa, žana próža. Kaž liſčje naſymnemu wichorej, tač ſu naſche dny ſahubjazemu čžaſej pſchewoſtajene; tōn naſ na poſledku wſchěch ſobu prjecž ſwotwjeduje.

To njech naſ wueži, ſrjedž ſachodnoſčže ſlōdžicž ſa njeſachodnymi kubłami. Čžaſ derje naložecž, mudroſčž pytačž, prawje ſtutkowacž pſched Bohom: to naſ poſbēha nad wotmēnjenje lētow; to troſchtuje w želenju nad njeſadžeržomnej minitoſčžu; to wodži k wēcžnemu, k njeſmjertnemu žiwjenju, ſa kotrež ſmy wšchitzy powołani pſcheſ ſeſom Šhryſta. Naſch njebjeſki Wōčez naſ k temu poſhlnuj a ſpožčž, ſo by kōždy džen nam dobytk byl ſa wēcžnoſčž!

W naſymſkim wotemrēwanju pſchirody mamy pač tež ſwōj ſamſny woſbud poſnawacž; mamy ſwoje ſnamjo wobhladowacž w tym dolhim ſčžehu ſachodnych podobow, kotrež pſched naſchimaž wocžomaj woblēduja a ſandu. Šhromadu ſkružene, ſuche lopjeno, kwětki, kotruž wichor wottorchnje abo mrōs mori — wobej k nam rēcžitej ſe ſłowami ſjewjenja: „Čžlowjeſ je w ſwojim žiwjenju jačo trawa. Wōn kče jačo kwětki na polu; hdyž wětr na nju ſaduje, dha wona wjazzy njeje, a ſwoje mēſto wjazzy njeſnaje.“ Haj, junu tōnle čžaſ tež ſa tebe pſchidže, o čžlowjecže! Wotmērjene lēta a

dny wotebjeraju — ſ kōždej hodžinu, ſ kōždym dychom ſo džel twojeho žiwjenja minje — je twōj čžaſ wotbēžal, dha čže mōžna ruſa ſapſchimnje a dele do rowa ſčžehnje. Šwjaſti, w tu khwilu čželo a duſchu hromadudžeržaze, ſo roſtorhnu. Njech je twōja mōz, twōja mlodoſčž, twōja ſtrowoſčž a čžerſtowoſčž tač kruta hacž čže; njech ſy ty tež ſtrachi khorofčže hacž dotal ſbožomnje pſchewinyl: jena hodžina pſchidže, kiž žaneho pſchepuſčžčenja njeſnaje. Še to naſcha poſlednja hodžina na ſemi.

Njeſpodoba ſo tebi puſta, wotemrjeta krajina kolowokoło? Šlej, woſbud ſemje budže tež tebe domapytacž. Kaž powětr a lēk wonēmjataj, tač junu tež ſlōwo na blēdowazymaj hubomaj twojeho erta wonēmi. Kaž žolma woſrjedž ſwojeho bēha, tač tež krej w twojich lōdſymnych ſtawach ſproſtnje. Duſcha w twōjim hladže wuhajnje, twōjej wocži ſo ſandželitej, twōj dych budže ſo hacžicž a womjeltnje w wuſprōžnjemym wutrobnje. Šsnadž hiſčje tōn abo tamny twojich bratrow nad twōjim čželom plače, prjedy hacž ſo do rowa puſčžči; ale potom ſo wſcho ſa tobu ſamkne, a tlače a hnicže ſapſchimnje w čžemnoſčži twōje ſtawy.

Tola kſheſčžijan troſchtuje ſo ſ tym ſłowom Božim: „My wēmny pač, jeli naſcha ſemſta kēža roſlamana budže, ſo wot Boha nowe twarjenje mamy, dom, kiž ſ ruſomaj njeje ſčžinjeny, a wēcžny je w njebjeſach.“ Šacžujaj to, ty ſy wjetſchi hacž tuto ſahubjowanje, ty jemu njepodlěžič: ty ſy njeſmjertny. Mōžy, kaſkež je njebjeſke duchi maju, noſhſch ty w ſwojim ſnutſtownym. Praj božmje kwětkam honow — wone do čžiſta wotemrēwaju; w jich próſche njebydli žana ſchtricžka wēcžneje duſche. Trjechi žahadło ſmjercže jich wutrobu, dha na pſchezo wotpadnu. Ty ſwōj bēh dale wjedžeſch, hdyž wono tebe dozpēje. Twōje čželo woblēdnje, a ludžo je do hlubiny rowa dele puſčžca; tola čželna plachta, ſamkneny kaſččž, wykoło naſhpana ſmjertna hōrka twōju duſchu njepoduſcha. Wona dycha dale; wona nad rowom jačo njebjeſke plomjo radoſčžiwje k hwěſdžinje ſtupa; wona žanu myſl, žadny ſtutk na ſemi njeſawoſtaja, a wotemrja ſo w ſwojej dalokaj wōtčžinje pſched ſwojim Bohom a Wōtžom. Potom ſo wſchitke ſlubjenja dopjelnja; nadžija ſwoje žnē džerži; my widžimy, ſchtož žane čžlowiſke wočo wohladało, žane wucho ſhſchalo a do žaneje wutrobny pſchidſchlo njeje: to, ſchtož Wōh je pſchihotowal tym, kotſiž jeho lubuja.

Šnjeſowa luboſčž wodž naſche wutrobny. Njech naſ wona wſchēdnje wabi, jeho ſwōjatu wolu čžinicž. Pſchetož ſbožni ſu, kotſiž ſwoje žiwjenje w Boſy wjedu; kotſiž w poſluſchnoſčži a po nižnoſčži pſched nim kħodža. Tajzy troſchtne tu hodžinu wocžafuja, hdyž jich Wōh wupſchehnje. „Šbožni ſu či mōrwi, kotſiž w tym Šnjeſu wumru. Haj, tōn Duch praji, ſo woni wotpocžuja wot ſwojeho džela; jich ſtutki pač du ſa nimi.“ (Šjew. Žana 14, 13.)

K. A. Fiedleſ.

Wo ſazpienju Božeho ſłowa.

(Duchowne wotſchewjeſki.)

„Ach džerž, ſchtož džeržecž mōže.“ Šdyž jo ſazpimy, dha je ſhubjene. To lube ſlōwo Bože ja mēnju, a tu hnadu, kotraž ſo nam w nim poſticža. Ubi kſheſčženjo, kupujče, dofelž ſu wiſki pſched durjemi; kħowajče dom, kač dolho ſlōncžko ſwēcži a macže dobre wjedro; trjebajče Božu hnadu a Bože ſlōwo, dofelž tu je. Bože ſlōwo a Boža hnada je kač naſhy deſččž, kiž ſažo njeſchidže, hdyž je juntrōčž byl. Wōn je pola Židow byl; ale nimo je, woni nētk nicžo nimaja. Pawoł je jōn pſchijeſl do Griciſteje; nimo je, nētk maja tam Turku. Rom je jōn tež mēl; nētk maja tam bamža. A wy njetrjebacže ſebi myſlicž, ſo budžecže wy jōn wēcžnje mēcž. Njedžal a ſazpiwanje wam jōn njeſawoſtaji. Duž ſapſchimn a džerž, ſchtož džeržecž mōže; lēnje ruſi maja ſle lēta. Ach, moja wutroba plaka, hdyž wopom

nju, tak jara so Bože słowo sarpwawa. Dofelz ty njechafsch w śwětke khodzic, Bóh tón Anjes śwětlo precz wošmje a tebe jašlepi. Abo je naš kraj lěpšchi dnžli druhe kraje? Bóh tebi njeprawdu njeczini, dofelz ty tak hrošnje Bože słowo sarpwawafsch a je swojim pohanskim žiwjenjom jo psched zplym śwětom f hanibje czinišch. Ač so dżatujefsch, hdyž czi schtó tolet dari! Hdyž Bóh dawwa předomacz swoje słowo a zple njebjefste kralestwo posficzuje, dha so tak malo namafaja, kiž so teho wjefela a do njeho pschincz febi žadaja. Njedyrbjało so Bohu jumu wostudžic, dlěje tajki poklad sa tobu nošycz? Ač rucze pschewawafsch ty, hdyž so tebi drusy njedžakujaja sa twoje dobroty. Bóh njedostawa sa msdu niz jenož dżak, ale wysche teho tež hišcze wulki njedžak; njedyrbjał teho dla pschewacz, swoju hnadu dale sa tobu nošycz? Sa so spodžiwam nad Božej sczepliwosczu. Ach, sapschimá ju, kaž dolho Bóh hišcze tebi swoju hnadu ruku posficzuje; schtó wě, tak dolho? Džerz tola, schtóž džeržecz móže. Džeržcze, lubi fchesczenjo, se swojej hubu a njepschewacze sdychowacz: „Sdžerz, Anježe, swoje słowo nam (khecl. 161.)“. Džeržcze se swojimaj rukomaj, a dokonjejeje skutki, kiž febi Bóh žada we swojim słowje. A czemu pomha pucznič, hdyž na njón njefedžbujefsch? A czemu swěza, hdyž chzesch w czěmnošči wostacz? Ach, Anježe, schto fmy my khude waczki, hdyž twoje słowo njebychmy měli? Lěpje, hdyž so njebychmy narodžili, hacž hdyž bychmy twoje słowo šhubili. Schto dha mohlo naš trošctowacz, pošynicž, rosšwěczicž, sbóžnych czinicž, hdyž twoje słowo jo njeczini? Ach, Anježe, njewšmi w hněwje wot naš poklad swojeje hnadu. Daj nam widžazej woczki, fšychazej wufchi Šesom Šhrysta dla.

S. 3.

Džerž swěru Šhrysta mjena so.

(S. Džer.)

Džerž swěru Šhrysta mjena so
Pšchez' wjefelšcho a stroschtnišcho;
Hdyž wschitko druhe šahinje,
To — do wěcznoščje wostanje.

We Šhrysta mjenje modl so,
We nim mašč pomož, schtit a wscho;
Hdyž jeho w nufy šawolafsch,
Dha dobru czěc tež namafafsch.

Pšches Šhrysta mjeno wěšcže fš
Wot wscheho horja fwobodny;
Šly njepšcheczal je njemóžny,
Hdyž jeho mjeno czěščizich ty.

Na Šhrysta mjeno fchescžan tu
Šso šapjera kaž na škalu,
A jeho šhwali, posbėhnje
Tež kóždy cžak tak wutrobnje.

Pšchel. S. 3.

M a r j a.

(Wjefna stawisna.)

(Pofracžowanje.)

Šandrij bėšche, kaž fmy w pošlednim czěple powjedali, f Marji, so nad jich wotšwjeczenjom njedžele psches njepšchistojne hry wobczěžowazej, prajił: „Ty wschaf tu bycz njetřebafsch, dži tola f mojej macžeri, f tej móžetej w hromadžje špěwacz.“

„D Twója wboha macžerka“, šnapšcheczimi Marja.

Nětk bu f wulkej haru pschewolana. „Mny žani fwjeczi

nješmny“, wolašche Šhryšča, „mny chzemny jako dobru mlodži hólžy žiwi bycz.“

„Dobrych mlodnych hólžow ja tež šnaju“, wša Marja rucze šašo słowo, „czi so pał hinał šadžeržuja, a woni budžichu sa hańbu měli, f holzami wobfhadžecž, kiž šajfe febi lubicz dawaju.“ — „Aj, pošluchajcže tola na tu!“ wolašche Šańža hněwna.

W tym wofomiku stupi mlodny hólž šady Marje a czinjefche, jako by ju wofofchecz chžyl. Czi drusy jeho psches šnamjenja wabjachu, ale wón so tola njewšeri. Duž Šandrij rucze pschistupi, položi ruku Marji wokoło schije a ju wofofcha. Šowšchitkowne fwjecže wobfwědczi jemu pschipad druhich, Marja so špěschnje wobroczi, wofomik so dopomni, a plista palešche so na jeho lizu.

„Bóh Czi wodaj“, praji Marja a f hněwom jej šylšy we woczomaj štejachu: „to bė njebolafowa schtuka.“

„To je wěčno“, prajefche Michal rošhněwany, „hańbuj so, Šandrijo!“

„D Ty fš hubješchi hacž wonhladašch“, pofracžowafche Marja, „a budžifche tajku dobru macžer njeměl, wěrju, dyrbjał šhubjeny bycz.“

„Schto, fšym dha tak njefnicžomny? Šajfe šle skutki dha fšym czinił?“ prafchefche so Šandrij, swoje hańbowanje potajo; swojeho njefkutka bė jemu hižo žel, njechafche pał to widžecž dacž.

„Ty fš byšbóžny pachol“, šnapšcheczimi Marja, „Ty Bože słowo a šasnje wonjeczěščizich, haj Ty šam swoju macž psched byšbóžnyimi człowjekami wufmėšchefsch.“

„To tak šlė mēnjene njebė“, rjekny Šandrij. — Wón bė wuprajjenja wo swojej macžeri hižo dawno so kał, a jeho czěrcjefche, so šašo czěsteho šmęcz. Šarijne fhostaze předomanje rěšafche jemu do czěščelafomneje wutrobny. A njeczinjefche jemu njeprawo? Njebė wón woprawdže pošledni cžak husto pscheczimo Šhryšchi postanyl a Marju na někotrych měštnach šarēcžowal, tež dobru rjad džeržal tak derje w žyrkwi na lubi, kaž tež pschi šendženjach mlodeho luda?

Šunje chžyšche swoje šafitowanje šapoczecž, jako Šhryšča fwějo Šilžicžku wopšchimny, ju wofofcha a rjekny: „Šlejczje, to je rošomne holczjo, to telko woneho wo tajkej mólczlošči njeczini.“

To Šandrija tola njemalo do wutrobny kó. Šilžbjeta plačefche psched śwětom jako jeho luba a wón tež ju bėšche lubo měl, ale jejne wafchnje f Šhryšču bė derje pytnyl. Šo tajkim tež wot teho bofa hněwany, praji nahle: „Njewěc, so mam mjenje czěščje w czěle hacž Twóji dobru mlodži hólžy, f hracžu a f žortowanju dam febi lóse holžy hižo lubicz, teho dla pał je tola šarpwam a bracz febi wěšcže žanu wot nich njebudu.“

Šu, tak tehdom woheń šakapny! Šańža, kiž bė myšlila, hdyž febi jeje bratr Šilžicžku bjerje, wošmje febi wona šnadž Šandrija, da nětk swojej jėdojtej hubje hicž a nawoła njemalo na tajkeho žadlaweho šhadlu, a wón šašo džeržefche w swojim hněwje na Šilžbjetu wschitkim njekšmanym holzam šylne fhostanške předomanje. Marja pošluchafche se špodžiwanjom. Wón wjele wjazy wupaji, hacž budžifche so wona hdy šwazila, a pschezo hněwnišchi wón bywafche a so zple do nahloščje šarēcža.

„Hdyž Ty tak wo naš myšlišch“, bėšche Šańža pschi kónžu prajila, „dha wschaf trjeba nimašč, wjaz f nami hracz.“

„Aj“, šnapšcheczimi wón šaš, „budžich so teho jenož dawno wostajil! Wafche towarštwo mje šawěčno polěpšchilo njeje, pschetož f wjekami dyrbišch wucz.“ — Šandrij jow wěrnoscz rěczefche, wón bė wopacznošč swojeho žiwjenja dawno špóšnal, haj wón bėšche febi hižo f hnuczom psched woczki šajil, kał bórny budže f swojej macžeri prajicž: „Ty mašč prawo, ja chžu so polěpšchicž.“ Šrawa hodžinka jenož hišcže pschifchla njebė, a jeho trošcht bė tež, so tola hišcže runje žanu šlőcz wobefchol njebė. Šarijne słowa

so je hóršči hač wónhlada, běchu jeho tať franike, a jemu bě tať lohko, so móžesche ǰo pšched nej tať wusprawnicǰ a tu pšchede wšchitkim ǰwětom wobǰwědčicǰ, so je Marijne bohabojašne a čžešne wašchnje to prawe.

Wójtěz Michal, kiž běsche bjese wšchěmi najměrněšči, wša nětk ǰłowo: „Nětk njech ǰmy ras rošomni; Sdyž tola jich telko mjes nami je, kiž wo tať džiwyje sařhadženje njerodža, čžeho dla dha s tym sapoczinamy? Ale Ty, Marja“, wobroczi ǰo k tej, „ǰy dženǰa na wšchěm wina; budžišche-li Ty naǰ pšcheczelniwyje powitala, budžichmy ǰo rad Tebi k spodobanju sadžerželi a stare wěžy halle njesapocželi.“

„Sa Waǰ niž pšcheczelniwyje powitala?“ prašesche ǰo Marja se spodžiwanjom.

„To bě tola sjawnje, čžeho dla dha je Ğilžicǰka plakala?“ snapšchecziwi Michal, „dokelž ǰy ju wuǰwarila, so je naǰ pšcheproǰyla.“

„Ně, to wěrně njeje“, praji Marja měrnje, „Ğilžicǰka je dla něčžeho druheho plakala.“ — Wona pohlada pšchi tych ǰłowach s jejnymaj jaǰnymaj wóčkomaj tať krucže na Ğhryšchu, so tón nastróžany k semi pohlada, a wšchitzy, kiž to widžachu, ǰebi tež hnydom myǰlach, so něšcto druhe sa tym težesche. — „Praj wěrnosč, Ğilžicǰka, ǰym Ğži dženǰa jene njedobre ǰłowčko prajila?“

„Ně“, — snapšchecziwi tale a běsche pšchi tym jako khuda hrěšchniza k napohladanju.

„Sa ǰym ǰo wjele wjazy wjeǰelila“, rěčesche Marja dale, „so dženǰa pšchindžescheže; ja myǰlach, so ǰnadž někotrych pšcheczelow mjes Wami namašam, a wono ǰo ǰnadž tať scžini, so wjazy tať ǰama ǰedžecǰ njetrjebam!“

Wona to s šchepjetazym hloǰom prajesche. Ğandrijej bu čžežko na wutrobje, so bě wbohemu holčžu saǰo tať njeprawdu čžinił, a tať nětotremu hnujesche wutrobu, so Marja, kiž pšchezo tať hordže čžinjesche, jim jow napšchecziwo pšchindže a jim najprjedy dobre ǰłowo da.

„To dyrbjachmy prjedy wjedžecǰ“, snapšchecziwi Michal wjeǰelny, „wot nětk w našchej bjeǰadže wěscže wšchitko tať póndže, so móžesch Ty pšchitomna wostacǰ.“

Ğhryšcha njepřiny; wón bě na Ğilžicǰzy spóšnal, so mějesche to šchrótwanje pšchi wóšnje ǰwoju pšchicžinu a njemóžesche jo hišchže tať prawje wopšchijecǰ. Wšchěm k spodžiwanju ǰydnny ǰo k hracžu, kotrež běsche Marja, wot wjetšcheho džela napominana, sanjeǰla. — Šcto drje Ğandrij sapocžnje? wón bě ǰebi wšchěch k njepšcheczelam scžinił; Michal a čži dobrošmyǰleni hněwachu ǰo na to koščenje, a čži drusy běchu jemu jeho wótre předomanje sa ǰlo wšali. Najradšcho budžichu wšchitzy widželi, hdyž budžišche woteschol; wón pak wosta a hrajesche ǰobu.

Marja ǰo hromadu sebra, nětk dyrbjesche škladnosč wužicǰ a ǰebi wjaz pšcheczelow dobněč. Wona pošasa ǰo wjeǰela a wušasa hru: kóždy dyrbjesche ǰebi kwětkowe mjeno wušwolicež. Potom wona sapocža: Sa lubuju sijałku. Sijałka prajesche: Sa lubuju — Šcto dha? prašesche ǰo Marja. Móžu, wotmolwi sijałka. Šhwatnje dyrbjesche róža prajicǰ: Sa lubuju — a sijałka ǰo prašesche: Šcto dha? Tať dyrbjesche praščenje a wotmolwjenje spěšchnje wokoło hič, a šctóž njekedžbowasche, a ručže kwětkowe mjeno njewjedžesche, dyrbjesche čžas u dacǰ. To bě tež hra, kotruž běšctaj nan a macǰ hrałoj a bě radošče došč pódla; pšchetož pšchi wulkim šhwatanju podachu ǰo tať něotre sašchmatanja a čžasow ǰo wjele nahromadži. Pšchi wudželowanju ččasow wosta wšchitko, šctož mohło postork dacǰ, šdalene. Marja a jeje pšcheczelnižy wudželowachu ččasny, a postajichu, šctož mějesche kóždy čžinicǰ, kaž khachlam džewjecžoru čžesč wopokasacǰ, abo tǰi krócǰ wólacǰ kaž wóšol, abo na šchěrošim kamjenju štacǰ. Safo jena wot Marijných pšcheczelnižow na šchěrošim kamjenju štejesche a prajesche:

„Sa šteju na šchěrošim kamjenju, šctóž mje lubo ma, mje wotwjedže ǰej do domu,“ stany Ğandrij a ju wotwjedže. Safo pak dyrbjesche wón te ǰame ǰłowa wospjetowacǰ, njehibny ǰo nišctón po njeho. Ğaňža a jeje towašchojo ǰo khichotachu. Duž Marja postany a poda jemu rufu, kaž bě wašchnje pódla, — ně, Ğaňža njedyrbjesche prawo mēč, ale wona bě ǰo pódla šacžerwjenila.

W tym wokoliku w Ğandriju džiwne hibanje nasto. „Ty šawěrně tu holžu njehidžišch, ně ty ju s žykej dušchu lubujesch, tať jara hač ǰo tež pšchecziwo temu spjecžujesch“, prajesche k ǰebi, „a wona tež ma prawo, so ǰy hubješči hač ǰo šdasch, tať jara hač ǰo teho tež wobarašch.“ — Wón bě wot nětko žyly wjecžor čžiči a nišctón ǰo nad tym njedžiwasche. Safo Marji dobru nóž prajesche, hladasche pokhmurjenje pšched ǰo. Marja myǰlesche, wón ǰo čži šłobi teje plišty dla a so ǰy jeho sjawnje naǰwarila, a jeje ǰwědomuje ju prašesche, hač tola njeje našla byla.

(Pšchichodnje dale.)

Podjanski a Lutherski.

Podjanski měšchnik trjechi junu lutherskeho duchowneho a wonaj rošrěčowaschtaj ǰo wo ǰwojej wěrije. Podjanski khwalesche ǰwoju žyrkej a džesche napošledk: „Wašcha žyrkej nima žadny pšchichod, s tej je Mateja na pošlednim.“ Ğwangelški na to wotmolwi: „Ğaj, to je wěrně, pšchetož tam šteji pišane: Šłaj, ja ǰym pola waǰ wšchitke dny hač do škóncženja ǰwěta. Šteji pak tať s našchej žyrkwju, mój knježe, so je Ğnjes Ğesuh s nami wšchitke dny, dha nam nihdže žana nusa njebudže.“

S. 3.

Wšchelake s bliska a s daloka.

Wólby do šakšeho ǰejma ǰu škóncžene. Pšchemějenje wjechalacich štronow wólba pšchijnjeǰla njeje. We wokrjeǰu wokoło Budyščina, hdyž mějesche ǰo na město dotalnoho sapóšłanza, knjesa Ğsmoły, nowy wušwolicež, je ǰo wot Ğserbow postajeny knjes Soba-Ğžornjowški wušwolil. Pšchi ǰamym by ǰo w Žwikawškim wokrjeǰu jedny sozjaldemokrata wušwolil, hdyž mějesche konservativej kandidata 50 a jeho sozjaldemokratiški pšchecziwnik 50 hloǰow. Nowy ǰejm ǰo w novembrje w Draždžanach škidže. Najwažnišche budže wuradženje wo pšchemějenju wólbncho šakonja, kotryž je tať wjele hórtošče w ludu šbudžil. Duž pšcheyemy, so by ǰo šastupjerjam luda poradžilo, lepšchi wólbnny šakon, kotryž lud špošoji, postajicǰ.

— Do Pšowjow pšchindže sa wučerija k. Šichžan, kiž běsche dotal s wučerjom w Boschegach.

— Štarschi ǰu drje w štarosčzi byli, hdyž ǰu ǰlyšchawšchi wo krjadowanjach wojašow w pošlednim čžasju ǰwojim ǰynam pšched krótkim do wojašow čžahnyč dali. Š jich šměrowanju móže ǰo prajicǰ, so je woješka wšchnosč se wšchey trutosčžu šakrocžila, so ǰo tajke hrubosčče wjazy štacǰ njemóža. To je ǰo tež pšchi šastupjenju nowých rekrutow na sjawne dašo.

K rozpominanju.

Při wšěm, štož činiš, wopomni kónc, dha njebudžeš ničeho zleho činič.

* * *

Tež nazyma ma swoje kwětki.

* * *

Modlitwa je dušine dychanje.

Šlucžil sa lačzanšto-šerbške pišmo: z = s, s = ǰ, š = šch, e = ž, é = č, ě = čž, ř = šch (po p a k), š, šj, šch (po t): zub, syn, šat, cworn, čerń, črij, špřah, křud, tři, třo, třasč.